

høre til, vi ere ikke saa udsatte for Fristelser, ikke saa ærgjerrige, vi tænke ikke paa Grobninger, vi have vænnet os for længe siden til at være nøisomme og taale Indskrænkninger. Ja, det er dog ikke saa, at de smaa Magter skulde være bedre stillede end de store. Er der nogen Regjering, der er bunden ved de utallige Hensyn, der maae tages til Høire og Venstre, til diplomatiske Forhold, er det netop Regjeringsgerne i de smaa Riger, de smaa Folk. Det er ikke dem, der afgjøre, om det skal blive Krig eller Fred, det er Politiken, det er Klogskaben, der maa lede dem ved Afgjørelsen af ethvert Spørgsmaal, der derom kommer frem.

Jeg tror derfor, at man ikke altfor stærkt skal betone Helligheden af den Migt, Staten gjør gjældende mod sine Underfaatter, naar somhelst den i Krigstilfælde opfordrer dem til at aftjene deres Børnepflicht.

Man kunde imidlertid sige: hvis der ikke skal lægges saa overmaade stor Vægt paa Helligheden af denne Forpligtelse, bør man heller ikke drage Helligheden af det Løfte, som en Candidat aflægger, naar han skal ordineres, saa stærkt frem eller tillægge det saa stor Betydning. Ja, hvis det Løfte, de Indviede aflægge, skulde hente sin Betydning fra dem, der aflægge det, eller fra den, der udfører Ordinationen, var det en anden Sag, da burde vi vist nedstemme vore Fordringer, og vi vide, at vi alle ere Menneker; der er ingen Forskjel, vi forandres ikke ved at ordineres, forvandles ikke, hvad man paa en Maade kan sige om katolske Præster, naar de ordineres. Det er ikke Tilfældet. Ikke desto mindre kunne vi med Rette kalde det Kald, det Embede, den Stilling, til hvilken et ungt Menneske indvies ved Ordinationen, et helligt Kald. Vor Berettigelse dertil hidrører fra Den, fra hvem Kaldelsen kommer, fra Kaldets rette Herre, fra Kirkens Herre. Der staaer skrevet: „Ingen kan tage, hvad ham ikke er givet“; det er en Sandhed, som gjør sig i samme Grad mere gjældende, som man taler om høiere og om aandeligere Goder. Ingen kan tage sig selv sin Ret, den maa gives ham af en Dyrighed. Selvtagen Ret er halv Uret. Men gaaer det saaledes med det Gode, vi kalde Retten, som Staten er sat til at vaage over

og at skifte og dele mellem alle Statsborgere, er dette Gode, skjøndt Fordelingen deraf lægges i Mennekehænder, saa vigtigt, at det ikke kan tages, men maa gives, da gjælder det endnu meget mere om det Gode, som Kirken er sat til at vaage over, som Kirken pleier at kalde sit Gode, det Gode, som vi maae ansee den for at være i Besiddelse af, saalænge vi lade den tredie Troesartikel staae uanfægtet, Raadens gode Gode. Dette Gode kan ikke tages, det maa hydes, det maa vækkes, det maa gives; kun saaledes under den Form kan det modtages, kan det tages hen, kan det tilegnes, og derfor maa der jo ved enhver christelig Kirke være et Tjenestskab, som staaer rede til, saa ofte det forlanges, at meddele, hvad af gode Gaver Kirken er i Besiddelse af. — Det er fornemlig denne Tjeneste, Alterets Tjeneste, som gjør Præste-Embedet til et helligt Kald; thi, som bekendt, den, der har de tilbørlige Kundskaber og Forberedelse, kan betræde Prædikestolen, uagtet han ikke er ordineret.

Hvad Vægt og Betydning med Hensyn til Børnepflichten bør vi nu tillægge det Kald, den Tjeneste, som en Geistlig saaledes ved Ordinationen bliver indviet til? Ja, Enhver kan derom have sin Mening og kan for sit Vedkommende handle overensstemmende med, hvad der er hans Overbeviisning; men det er ikke derpaa, det kommer an. Altjaa skulle vi vedtage en Lov, som angaaer enhver indfødt Danst, som angaaer det hele danske Folk, og nu er det saa, at det danske Folk endnu har en Troesbekjendelse. Den Bekjendelse, hvorefter den danske Folkekirke regnes for at være en evangelisk-lutherisk Kirke, er ikke affkaffet; det staaer endnu i Grundloven. Den evangelisk-lutheriske Kirke er den danske Folkekirke. Men det vide vi Alle, saa Mange, tør jeg vel sige, som have været vel forberedte til Confirmationen, at den lutheriske Kirke tager det meget alvorligt og strengt med Sacramentet, dets Betydning og dets Forvaltning, den Barsomhed, som med Hensyn dertil bør finde Sted. Om nu denne Vigtighed skulde være saa stor, at en viet Geistlig skulde ansee det for ufornøentligt med sin nye Stilling at gaae i Krig, gribe til Vaaben og underordne sig alle de